

ŠESTÁK

oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu a 6.oldskautského klubu Junáka - českého skauta v Kateřinicích

číslo **137** vydáno pro vnitřní potřebu - 3.května 2017, nákladem 50 výtisků

21.4.2017 - 20. výročí ŠESTKY

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

Oddílová ŠESTKA Rada Kateřinice

Do ŠESTKY nám přibyli další kvalifikovaní členové - Lila a Deny úspěšně absolvovali víkendový ČEKATELSKÝ kurz Mraveniště. Oběma patří velká gratulace! A necht' jsou inspirací i pro ostatní :-)

Registrované týmy na Help přibývají jako houby po dešti - v současné době máme přihlášené 4 týmy. Po velké propagační akci na Ivančeně však očekáváme další přírůstky, protože nám hned několik skupinek skautů řeklo, že s nima můžeme počítat.

Pražští skauti, kteří pobývali o Velikonocích v DBCB udělali v rámci "dobrého skutku" za kolnou kompostér, nanosili písek na start aquazorbingu, zapíchali tyčky ke stromkům, vyčistili odvodňovací kanál. Za odměnu si mohli vyzkoušet aquazorbing.

Tom pracuje na finální podobě skříněk nad kuchyňskou linkou - už nebude potřeba pro početnější skupiny v DBCB snášet nádobí z půdy dolů a po ukončení pobytu jej uklízet zpět na půdu - vše se vleze do "horního patra" kuchyňské linky :-)

V jednání je možnost pořízení vlastního šestkařského tábořiště na louce cca 4 km proti proudu potoka od místa stávajícího tábořiště v Čermné (které si ŠESTKA půjčuje od tamního obecního zastupitelstva). Zda vše dopadne dle našich představ bychom mohli vědět ke konci roku. Je předjednáno financování pořizovací ceny tábořiště, která se odhaduje na 120.000 Kč.

ŠESTKA si v rámci "výzvy o poskytnutí dotace pro letošní rok" podala na OÚ Kateřinice žádost o dotaci ve výši 20.000 Kč, kterou chce použít na 30% dofinancování již schválených dvou projektů: NA VODĚ JE DOBŘE (Dazul) a NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ (Fanta) - celkové náklady budou 64287 Kč. V rámci těchto projektů ŠESTKA uspořádá i akce pro ZŠ, MŠ a ostatní neorganizovanou mládež. Mimo jiné jsme v rámci projektu NA VODĚ JE DOBŘE už nakoupili novou baraku (velmi kvalitní nafukovací člun). Naše flotila se tak rozrostla na 3 baraky, 3 pálavy, 2 rafty plně funkční a 2 dosluhující rafty.

Rozhodli jsme se před táborem hromadně objednat z eshopu skautské kroje, kdo má zájem, nahlašte to Ditě do 15. května 2017 na oddílovém emailu info.sestka@gmail.com

MILÍ RODIČOVÉ

Pokud jste aktivní na internetu, budeme rádi, když se připojíte do „přátel“ a „olajkujete“ naše Facebookové profily – ŠESTKY, DBCB i OLDSKAUTŮ. Mimo jiné budete mít i nejčerstvější informace, zprávy a fotografie z toho, co právě "hýbe oddílovým životem".

Dneska bychom vás chtěli **pozvat** na akci, kterou v ŠESTCE zajišťujeme téměř dvě desetiletí - splouvání potoka Bystřice při vypouštění přehrady Bystřička.

Akce je koncipovaná jako společný (mírně adrenalinový) zážitek rodičů společně s jejich dětmi. Taková rodinná akce, na kterou budete vy i vaše děti dlouho vzpomínat. Je známo, že rodiče **při plánování společných aktivit se svými dětmi mnohem častěji myslí na to, aby si děti pamatovaly, co s rodiči zažily.** A společný sjezd Bystřice na raftu je zážitek na celý život.

Akce probíhá zpravidla tak, že v 8:00 společně nafoukáme všechna plavidla (rafty a baraky), rozdělíme posádky tak, aby v každé byl zkušený kormidelník, zapůjčíme vodáckou vestu + pádlo + helmu (zbudeli, tak i neopren). A samozřejmě probíhá nácvik na suchu (pro ty, kteří na raftu ještě neseděli) i výklad základních bezpečnostních pravidel. Každý rok sjedeme úsek z pod hráze k soutoku s Bečvou (cca 4 km) 3-5x, podle toho jak jsou posádky disciplinované a je-li

k dispozici dost řidičů pro vystřídání řízení dodávky, která loď a vodáky převáží.

Akci zajišťuje Dazul (drabek@lachim.cz, mobil **737 249 211**) - pokud se rozhodnete vyrazit, pošlete mu **do pátečního poledne** krátkou SMS nebo mailovou zprávu kolik vás bude, aby odpoledne nabalil dostatečný počet plavidel, lodních pytlů, vodáckých vest, pádel a přileb.

Sraz všech, kteří popluží, je na parkovišti pod hrází přehrady Bystřička v sobotu 27.5.2017 v 8:00. Pořadatelé, kteří komunikují se správcem přehrady a zajišťují dohled u větších splavů, vybírají **cca 30 Kč** za osobu, která popluje. Vše ostatní (půjčení vybavení, doprava raftů, barak a "šestkařských" vodáků od soutoku Bystřice s Bečvou zpět na start pod hráz) je v režii oddílu a sponzora.

Aby jste věděli, co můžete od akce očekávat a jak vypadala předchozí "raftování", můžete si prohlédnout fotky a videa umístěná na www.oldskauti.cz (záložka "kronika"). My se na akci moc těšíme :-)

100 KNIH

KTERÉ MUSÍŠ PŘEČÍST NEŽ ZESTÁRNEŠ

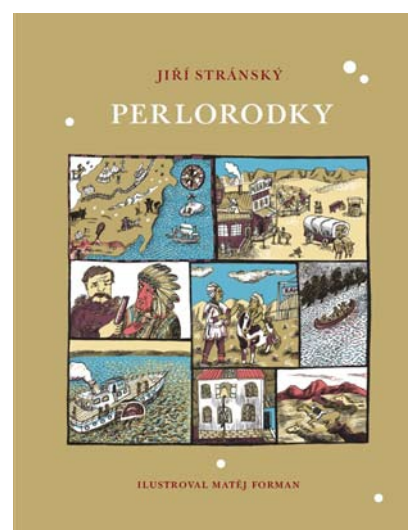
PERLORODKY

I když je dnešní knížka románem pro kluky (a trochu i pro holky), jsem přesvědčen, že i dospělé zaujme. Já ji četl teprve před pár lety :-)

PERLORODKY jsou napínavým románem o malém Ivanovi, který uteče z dětského domova a šťastným řízením osudu se dostane do oddílu zakuklených skautů, kteří ho záhy naučí to, co mnozí nepochopí celý život - že to nejlepší, co nás na světě může potkat, jsou dobré vztahy s lidmi, na které se můžeme spolehnout a kteří se mohou spolehnout na nás, i když hromy bily a blesky lítaly.

Vyprávění o vodních skautech (v 70. letech samozřejmě zakázaných), o bratrství a pevném přátelství, které nedokáže zničit ani nepřítel osudu **psal Jiří Stránský v dopisech z vězení na pokračování svému tehdy dvanáctiletému synovi Martinovi**, aby se mu nestýskalo a aby věděl, že když člověk opravdu hodně chce, dokáže změnit skoro všechno na světě.

Jiří Stránský je dodnes skautem tělem i duší – sám přiznává, že **všechny jeho kriminály by pro něho byly mnohem těžší než být skautské výchovy**. Že právě jako skaut se naučil něco vydržet, nestěžovat si a hlavně dodržovat zásady kamarádství a cti. Jestli tohle jeho čtenářům dojde – nepochybuji, že ano! – tak jen proto je dobře, že je tahle knížka na světě.

Jiří Stránský (*1931) je známý jako autor mnoha příběhů o osudech politických vězňů (zřejmě nejznámější je jeho zfilmovaná Zdivočelá země), filmový scenárista a nefalšovaný celoživotní skaut (jak vlče začal v legendární pražské vodní pětce). Vyrstl v rodině advokáta. Jeho matka byla dcerou významného českého meziválečného politika J. Malypetra. Přes své mládí se Jiří Stránský aktivně zúčastnil Květnového povstání v roce 1945 v Praze a poté působil mj. jako funkcionář skautingu. Z politických důvodů nemohl dokončit studium na gymnáziu. Krátce byl zaměstnán jako tesař a úředník tiskového oddělení Čedoku.

V roce 1953 byl Jiří Stránský zatčen, obviněn ze špionáže a z velezrady a odsouzen na osm let. Během věznění pracoval mj. i v uranových dolech. V roce 1960 byl propuštěn. Pracoval u Vodních staveb jako kopáč a betonář, dále byl i zaměstnancem Benziny. V roce 1970 byl opět zatčen a za dva roky propuštěn. Pak pracoval jako technik a pumpař do roku 1990. Zároveň byl souběžně činný jako asistent filmové režie a externí televizní dramaturg. V roce 1992 byl zvolen předsedou Českého centra PEN klubu.

Připravoval jsem se na útěk dlouho a pečlivě. Vlastně celý ty tři roky. Už od chvíle, kdy jsme s Pindou, Pajdalem a Pařezem vystoupili z mikrobusu a před náma se otvíraly okované dveře zámku jako tlama. A ve mně se oznamilo: „Tak vocaď utečeš!“ Znamenalo to vymyslet seznam všech možných zákazů, který – kdybych je porušil – mohly znamenat prozrazení. První, co jsem si musel zakázat – a to moc nerad – byl úmysl vzít s sebou Pindu. Až moc dobře jsem si dovedl představit, jakýmu pekličku svým útekem Pindu vystavím. Pinda byl otloukánek. Nejspíš proto, že vypadal jak andílek. Měl ten andělskej obličejík narostlej tak podivně, že se vlastně usmíval nepřetržitě a tím celou tu bandu bouchalů, kterejm – jak jinak – šéfoval Jarda Šára zvanej Trůn, lákal, aby ho mučili. Aby zjistili, jestli se pořád bude usmívat. Kvůli mně se jim to moc nedařilo – v předchozím děcáku v Nebrnicích jsem se od vychovatele Mudry naučil judo, a na judo Trůn teda neměl. Nikdo z jeho party. Jen jednou mi zkusili dát v noci deku, dostal jsem ale hlášku (Trůnovu partu nikdo neměl rád) a vysmekl se jim a tomu blbečkovi Kachlíkovi nalomil ruku... Nebyť Pindi, tak dlouho bych s útekem určitě nečekal. Pořád jsem doufal, že Pinda vyroste a bude se umět bránit – denně jsem ho učil judo. Jenže Pinda byl i po třech letech andělíček Pinda. Jediný, co mě utěšovalo, byla naděje, že mu při nějakým dalším mučení rupne v bedně a konečně jim ukáže, co jsem ho naučil. I tak jsem měl špatný svědomí – všechno, co jsem kdy pro něj udělal, bylo málo proti tomu, co udělal pro mě on. Naučil mě odezírat ze rtů, a to v děcáku bylo ještě víc než judo. Bylo to, jako bych měl ten nejcitlivější mikrofon. I na deset metrů (možná i na víc) jsem si dovedl přečíst ze rtů Jardy Trůna, jaký vydává rozkazy svým kumpánům a jestli se náhodou netejkaj mě. Nebo jestli se nechystá někoho jen tak z plezíru mučit. Pinda byl v šesti letech na pokoji s hluchým klukem Josífkem, kterej – naštěstí – začal jako nalezenec pouť u jeptišek. Komunisti neměli jeptišky a kněze rádi, protože učili lidi věřit v Pánaboha, jenže komunisti chtěli, aby se věřilo v Lenina. Byl u jeptišek skoro pět let, pak je zrušili, ale stačilo to, aby jeptišky Josífka naučily odezírat ze rtů. A protože Pinda byl andílek a Josífek hluchej, a žádný děti nemaj rády, když je někdo jinej, a proto jim ubližujou, ty dva se sčuchli a Josífek naučil Pindu odezírat. No, a Pinda to naučil mě. Takže mi z toho, že Pindu musím opustit, bylo chvílemi pěkně zle. Sice jsem si přísahal, že i pro něj něco udělám, až se dostanu ven, ale věděl jsem, že se spíš utěšuju, než že bych věřil, že se mi to povede.

Pečlivě jsem pozoroval útky jinejch a pak poslouchal jejich vyprávění, jak je chytili, abych si v paměti uchoval, proč je chytili. Konečně jsem se rozhodl, že je nejvyšší čas odejít.

Taky jsem si přikázal, že se nenechám nikým vyprovokovat. Ať už k čemukoliv. Abych na sebe zbytečně neupozorňoval. I to bylo těžký. Mudra mi mockrát řekl, že judista nikdy nesmí mít vztek, a nejlepší obranou proti vzteku je hluboký, pomalý dýchání. Párkrát jsem si to vyzkoušel, naposledy, když mi Trůn a jeho parta rozbořili tu přehradu. To ale souviselo s dalším předsevzetím: neupozorňovat na sebe. Akorát že už tenkrát při přijímacím pohovoru se Bobr prohraboval mejma papírama a pak řekl: „Tak ty jsi, Ivane, stavitel přehrad a elektráren? To se nám bude hodit, taky tu máme na pozemku potok, z kterýho nic nemáme... Tady píše soudruh ředitel Klíma z nebrnického domova, že díky tvé přehradě a turbíně nemuseli tahat dráty do skleníku přes celou zahradu a svítili!“

S touhle pověstí šlo těžko bejt nenápadnej. A kdybych Bobrovi řekl, že už mě přehradý nebaví, bejval bych na sebe upozornil ještě víc. Takže nakonec mohl Bobr říct: „No, když ti to vydrží, přihlásíme tě na vodohospodářskou průmyslovku... I když nevím, jestli vůbec je... Musíš ale vydržet! Teď je ti deset... To je za chvíli!“

To bylo zlý, to bylo moc zlý – tahle průmyslovka byla můj sen. To vůbec nešlo – zakazovat si sny. Aspoň sny. A postavit proti sobě tu průmyslovku a útěk a přesvědčovat se, že útěk je víc. Jakmile jsem na to při usínání pomyslel, dělal jsem všechno možný, abych se zas probral a usilovně se přesvědčoval, že to vlastně útěk není – že se jen snažím urychlit něco, co by se stejně stalo, ale se zpožděním, který by se jen hodně těžko snášelo. A taky dohánělo. A že nikdo na světě nemá právo mi v tom bránit.

Ale tohle nebylo nejhorší! Nejhorší bylo pomyšlení na Ingrid, vlastně Ingy (vždycky pro mě byla Ingy). Že – kdyby mě chytili – bych ji třeba už nikdy neuviděl. Zakazovat si tohle pomyšlení mi vůbec nešlo. Jediný, co na to zabíralo, byla víra, že si mě babička nechá a že ji přesvědčím, aby si vzala i Ingy. Potom by mohla vyjít i ta průmyslovka. A jednou, možná, i stavárna. A pak se o Ingrid postarám sám... Bobr mi neměl vloni a předloni umožnit, abysme se s Ingy viděli! Třeba by mě nikdy nenapadlo utýct! Když jsem ji ale poprvý viděl... jak je malá, jak na mě kouká, jak mi nevěřicně říká „Ty jsi fakt můj brácha?“... Jak jsem jí psal (a trpěl přitom jak opuštěnej pes), že až vyrostem, budem spolu, že se o ni postarám... Pokaždý mi velkým stojacím písmem odpovídala stejně: že se na mě těší, že se těší, až bude velká, až budeme spolu, že se má dobře, že jsou na ni v Domově hodní... Jako bych slyšel, jak jí to někdo diktuje. I proto ve mně rostl vztek a rozhodnutí vzít to všechno do svých rukou. Když toho nejsou schopný dospělí. Od Bobra to sice bylo fajn, když říkal „Já bych vám taky přál, abyste mohli být spolu, jenže co naděláme, Ivane...“, ale tím to bylo horší. ...

TÁBOR 2017 - Čermná ve Slezsku

Termín konání tábora: STÁLÝ TÁBOR 8.7. – 23.7.2017
PUTOVNÍ TÁBOR (pro starší 14 let) 30.6. – 7.7.2017

Místo stálého tábora: Čermná ve Slezsku
Místo putovního tábora: CHKO Broumovsko

Cena stálého tábora je 2.400Kč
Cena stálého + putovního tábora je 2.700Kč

Přihlášky na tábor je nutné odevzdat nejpozději **do 2.6.2017, spolu se zálohou 100 Kč.**

Bližší informace vám sdělí **vedoucí tábora: Fanta - Radim Zbranek**, tel.: 732 868 449, email: r.zbranek@seznam.cz

Putovní tábor - CHKO Broumovsko: pro bližší informace kontaktujte Káju - Karolínu Možíšovou, tel.: 739 649 689, email: karolina.mozisova@gmail.com

Přihlášky na stálý i putovní tábor můžete spolu se zálohou odevzdat na družinovkách svým vůdcům/rádcům.

Odjezd na stálý tábor: V sobotu 8. 7. 2017 bude sraz nejpozději v 8:00 na vlakovém nádraží v Jablůnce. Všechny věci budou sbaleny v 1 batohu!!! **Nikdo nic neponese v ruce** (pokud nemáte velký batoh, můžete se obrátit na vedoucí oddílů, někteří mají více batohů)!!! Na cestu si s sebou vezměte svačinu a pití. Prosím nezapomeňte na OKOPÍROVANOU KARTIČKU ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNY, ČESTNÉ PROHLÁŠENÍ (POTVRZENÍ O BEZINFEKČNOSTI) a LÉKY S NÁVODEM NA UŽÍVÁNÍ, které dítě pravidelně užívá. Děti odevzdávají všechny tyto 3 věci vedoucímu při odjezdu. **Na tábor jedeme v kroji!!!** Pokud by do tábora došlo k nějakým změnám, budete včas informováni.

Kolo na táboře: Abychom mohli na táboře jezdit na výlety, bereme si s sebou každoročně kola. **Přilba je povinná!** Na kolo i přilbu prosím nalepte lístek se jménem (může se stát, že mohou být dvě stejná kola). Prosíme všechny, kdo mají kolo, aby si ho s sebou vzali (ti co kolo nemají, zůstávají na tábořišti a většinou je jim líto, že nemohli na výlet jet). Kolo musí být v dobrém technickém stavu a musí mít základní vybavení (blatníky, zadní blikáč, přední světlo). Kola se budou shromažďovat v klubovně v Březinách **před nebo po ukončovacím ohni 30. 6. 2017 do 19.00.**

Seznam věcí na stálý tábor:

- kroj, šátek + turbánek (pokud chcete dítěti koupit kroj, je možno jej objednat na internetu v Jun-shopu)
- kalhoty nebo sukni ke kroji (**ne do gumy**) – mohou být rifle, manžestráky, kapsáče (tyto kalhoty budou jen ke kroji na nástupy, nebudou pracovní), barva by měla být hnědá, zelená, modrá, černá (**pokud možno, ne příliš pestrých barev**)
- náhradní dlouhé kalhoty + kraťasy
- trička s krátkým a dlouhým rukávem nebo košile
- svetr, mikina
- bunda a pláštěnka nebo něco podobného, pokud možno nepromokavého
- oblečení na spaní (teplákovka určená pouze k tomuto účelu!)
- ponožky, spodní prádlo
- pokrývka hlavy
- plavky
- boty (1-2 pevné, sandály)
- kostým - tematický k táborové hře Ve jménu krále (viz dále v Šestáku)

Hygienické potřeby – zubní pasta + kartáček, hřeben, šampón, mýdlo, opalovací krém, repelent, ručník, osuška, kapesníky (lepší jsou plátěné)

Ostatní věci: ešus+lžička+hrníček (zabaleno v látkovém pytlíku na pověšení), spacák+karimatka, celta (kdo má), malý batůžek, baterka + náhradní baterie, deník+tužka, KPZ, uzlovačka, malý kapesní nožík (není nutné), šitíčko, plátěný pytel na špinavé prádlo (stačí povlak od polštáře), peníze (něco málo na útratu), oblíbená knížka.

Nezapomeňte na léky, které dítě pravidelně užívá + návod na jejich užívání. Předejte prosím přímo při odjezdu dospělé osobě.

Prosím nedávejte dětem na tábor žádné cenné věci (drahé hodinky apod.). Telefon si mohou vzít, ale stejně jako loni je budeme na začátku tábora vybírat. Děti budou moci rodičům volat v odpoledním klidu 12:30 -14:00. Je to z důvodu bezpečnosti (menší děti je občas ztrácí), a abychom dodrželi celist-

vost programu. Jakékoli zdravotní problémy, ale i jiné, Vám bude volat vedoucí tábora Fanta.

Nezapomínejte, že každé dítě je jiné a potřebuje jiné množství věcí. Každý si nese svůj batoh sám, a to celou cestu.

Zpráva ošetřujícího lékaře - zprávu ošetřujícího lékaře odevzdává spolu s ostatními dokumenty k přihlášení na tábor každé dítě. Je to dokument, na jehož základě je určeno, zda se dítě tábora zúčastnit může nebo nemůže. Prosíme, dávejte pozor při vyplňování tohoto dokumentu u části povinné očkování, aby bylo správně vyplněno. V **případě, že dítě nemá povinné očkování**, nemůžeme jej na tábor přijmout (viz zákon). Pokud tento dokument neodevzdáte, nemůže se dítě tábora účastnit, neboť nevíme, zda nemá nějaké závažné onemocnění, které by se při pobytu na táboře mohlo zhoršit. Tyto informace má k dispozici jen zdravotník tábora.

Čestné prohlášení (Potvrzení o bezinfekčnosti) vyplňují rodiče den nebo 2 dny před odjezdem na tábor nebo puťák! Podepisují ho jen rodiče, doktor ne. Jelikož se nám na jednom jarním táboře stalo, že rodiče podepsali Potvrzení o bezinfekčnosti, i když jejich dítě nebylo úplně zdravé, poslali jej na tábor a většina dětí přijela domů s teplotami, protože se nakazili, chtěli bychom Vás poprosit, abyste potvrzení podepsali a dítě poslali na tábor jen tehdy, když nebude nemocné a nemůže nakazit ostatní. Dá se určitě domluvit, že se doléčí doma a přijede na tábor o něco později. Předem vytištěné potvrzení je součástí přihlášky.

Všechny výše zmíněné dokumenty jsou důležité pro vedoucího a zdravotníka tábora, aby bylo možné zajistit bezproblémový chod tábora pro všechny přihlášené děti. Děkujeme za pochopení.

Návštěvní den: Letos táboříme v Čermné ve Slezsku, která je mimo VVP Libavá, tudíž nás můžete navštívit přímo na tábořišti. Návštěvní den bude **15. 7. 2017**. Své dítě si můžete po dohodě s námi odvézt na nějaký výlet. Každé dítě bude mít sbaleno svoje špinavé prádlo na výměnu za čisté. K tábořišti povedou směrovky, zaparkovat se musí kousek od tábořiště (kvůli zákazu vjezdu).

Jak už jsme výše zmiňovali, každé dítě je jiné a má taky jinou spotřebu sladkostí, proto na to prosím myslíte, lepší méně, protože oplatky a bonbóny dostávají děti i během tábora (při svačinách, hrách). Nejžádanější surovinou jsou buchty, které si nedokážeme na táboře upéct, proto je vítáme v jakémkoli množství :-)) (ovšem v možnostech našeho skladování a okolních teplot, tedy **prosíme ne krémové**).

Jakékoli dotazy Vám zodpoví vedoucí tábora Fanta – Radim Zbranek na informační **schůzce pro rodiče 2.6.2017 od 18:20 v DBCB** nebo po telefonu 732 868 449, případně také na oddílovém emailu info.sestka@gmail.com.

Návrat ze stálého tábora: Návrat je **v neděli 23. 7. 2017 v 15:44 na nádraží v Jablůnce**. Pokud by do tábora došlo k nějakým změnám, budete včas informováni.

LETOŠNÍ TÁBOR A CELOTÁBOROVÁ HRA

se ponese v duchu středověkých rytířů, rytířek, panochů a pastýřek

Základem takového středověkého oděvu je Tunika, Varkoč, pro děvčata i šaty. Je na vás, co vám padne do oka a v čem se budete cítit jako opravdový rytíř nebo rytířka.

Tunika je základem téměř každého středověkého kostýmu, laicky řečeno, delší tričko pod pasem rozšířené (zde odkaz na její ušití: www.larp.cz/clanek/1435/vyroba-tuniky). Její výroba je vcelku jednoduchá.

Jako materiál Vám může posloužit např. bavlna, důležité je, aby se dítě v tunice cítilo dobře (a to jak po stránce materiálu (tunika je spodní vrstvou kostýmu), tak po stránce rozměrové – nebojte se tuniku udělat trochu větší).

Nedostanete-li se k šití, je tu ještě jedna relativně levná možnost – jít do obchodu a koupit o pár čísel větší jednobarevné tričko bez nápisů a obrázků.

Varkoč – svrchní oděv rytíře. Varkoč je jednoduchý látkový oděv většinou bez rukávů, dlouhý zhruba ke kolenům, někdy až ke kotníkům. Účelem varkoče bylo zakrývat plátovou zbroj rytíře (brnění), aby plechy nerozpalovalo slunce. Do volných a rozevlátých cípů varkoče se zamotávaly šípy a ztrácely průraznost. Varkoč také nesl heraldické barvy a znaky rytíře. Tím se stává i významným rozlišovacím prvkem na bojišti. Varkoč barevně ladil s rytířovým erbem, štítem, praporem i oděním koně. Nechá se tedy říct, že varkoč byl i módním doplňkem.

Ve své podstatě je varkoč velice jednoduchá a efektní záležitost. Tak pojďme na to...

- **Materiál:** Stačí jakékoliv plátno, látka, prostěradlo... co se Vám podaří sehnat. Jenom dbejte na správnou volbu barvy. Varkoče Vám doporučuji ušít z montérkoviny. Jsou pevné a téměř neroztrhatelné. Takový varkoč se netrhá, takový varkoč se dědí

- **Délka varkoče:** Varkoč by měl být dlouhý tak, aby zakrýval kolena a rytíř si po něm nešlapal. Takže doporučuji délku něco mezi kolena a kotníky. Záleží na vás.

- **Šířka varkoče:** Šířka varkoče by se měla řídit šířkou boků.

Ve své podstatě je varkoč obdélníkem s průstřihem na protažení hlavy. Boky se nesešívají! jde pouze o přehoz přes hlavu, v pase stažený opaskem.

- **Průkrčník:** Průkrčník naměřte tak, aby jím šla protáhnout hlavička. Je lepší průkrčník ještě podložit, ale s tím si jistě poradí každá švadlenka.

Nenápadným, avšak dokonalým doplňkem, který kostým udělá více realistický, je **opasek**. Například

„Dobry je ten, kdo zapomina na své dobre skutky a pripominá si svá provinění. Zlý je naopak ten, kdo má na paměti především své dobre skutky a na zlé si nepamatuje. - Talmud -

nějaký starší po dědečkovi s nemoderní přezkou.

Problémy často bývají s **kalhotami**. Ať se to na první pohled nemusí zdát, jejich správné ušití je docela náročné. Vyřešit se to dá jednoduše, vezmeme (tenké) tepláky v nerušivých odstínech (přírodní barvy) a bez jakýchkoli viditelných proužků, znaků, vyčnívajících gum apod. Případně nehistorické prvky začerníme lihovkou.

Největší drama asi bývá s **botami**. Středověká obuv stojí minimálně několik tisíc, a tak připadá v úvahu jen několik jiných variant:
– Kůžené vysoké boty, např. kanady (spíše pro bojové postavy).
– Černé/hnědé tenisky či sportovní obuv (opět platí, bez výrazných nehistorických prvků).

Bez obav můžete zvolit druhou variantu, středověké krpce doopravdy nepožadujeme. Kostým dále můžete doplnit o nejrůznější váčky, tašice, brašny apod.

Další vhodnou součástí kostýmu je **plášť**. Na začátek je nutné zdůraznit, že drtivá většina plášťů ve středověku a bývá půlkolová, třičtvrtěkolová či celokolová! To znamená, že látka, ze které je plášť tvořen, není čtverec či obdélník, nýbrž část kruhu. Takový plášť je velmi lehký na ušití třeba z bavlny či jiných přírodních látek.

Poslední skvělý doplněk tuniky je rozhodně **kápě**, ať už sešitá přímo s pláštěm, či bez něj (pěkné střihy najdete např. tady: www.kostym.cz). Její výroba je ještě jednodušší, než výroba tuniky.

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

20. VÝROČÍ ŠESTKY - 21.4.2017

(Dazul) Nejsem až tak příliš „slavící typ“ a tak mne leckterá výročí nechávají v klidu. Dospěl jsem tak daleko, že na některé občas i zapomínám. Ale přiznám se, že jsem v případě oddílu využil moderní aplikace fungující na mobilním telefonu a poznačil jsem si k 19.3.2017 do google kalendáře „20.výročí ŠESTKY – před 20 lety byla první schůzka“. A připravil jsem v předstihu na oldskautský FB profil velmi krátký příspěvek: „19.března 1997 – první schůzka ŠESTKY – přišli na ni 2 ogaři + Dazul“ Také jsem do fotek přiložil „zvací dopis“ + 6 prvních stránek šestkařské kroniky (ano – v roce 1997 ještě nevycházel oddílový časopis ŠESTÁK, ale psali jsme ručně kroniku :-)).

Protože se na vedení ŠESTKY už více jak deset let nepodílím, zveřejněním příspěvku na facebooku oldskautů moje iniciativa ve věci 20.výročí skončila. Chvilí jsem sice přemýšlel, zda bych to přece jen neměl nějak vhodně připomenout vedení oddílu či aspoň při této příležitosti nesvolat nějakou slezinu v rámci 6.OS, ale když jsem si pragmaticky vyhodnotil, že pro dalších 20 let fungování ŠESTKY jsou důležitější „vůdcovky“ (které právě dokončují Fanta, Mája a Kája) než nějaká oslava, velmi rychle jsem od tohoto nápadu upustil.

Navíc mi tou dobou v hlavě rezonoval úžasný Braťkův citát, který mi mé bleskové rozhodnutí

„posvětil“: „Měl bych plakat pro staré časy, ale nedělám to a nenechávám se tím ovlivňovat. Co jsme spolu krásného užili, zůstává nám a je

Ihospitejnovým pokolením. Oni musí hledat své radosti a boje a my jim k tomu musíme pomáhat bez ohledu na to, že to nedělají tak, jako my.“ Jaroslav Novák – Braťka (*1894 +1965) – legendární vůdce pražské „pětky“

Občas ale není špatné se ohlédnout. K tomu zřejmě oddílová rada ŠESTKY dospěla, když vyhlásila oslavu 20.výročí založení oddílu na 21.duben 2017. Potěšilo mne to.

Z výše uvedených řádků je patrné, že „ŠESTKA“ je pro mne „nepominutelná“ část mého dosavadního žití. Obrazně řečeno – „mé šesté dítě“ :-). Příčina častých starostí, ale v konečném součtu především jedna z velkých životních radostí.

Samozřejmě, že se mi při vzpomínání na úplné začátky oddílu vybavilo, jak jsem si zjišťoval, které pořadové číslo bude nově založený oddíl v Kateřiněch mít. Tehdejší vůdce střediska Daloš (dnes ředitel vsetínského gymnázia) rozhodl, že „6“. A tak jsem na první schůzku pozval s jeho pomocí (učil tehdy na ZŠ Hošťálková, kde dojížděli žáci páté a vyšší třídy z Kateřin) právě „šest“ ogarů. Dorazilo jich jen 33% – tedy třetina. Tehdy to pro mne bylo zklamání, dnes vyznamenání – v kontextu výroku mého „guru“ :-): „...Snažil jsem se přispět k tomu, ošlo zakladatelům skautingu. Aby se podařilo vychovat alespoň dvě tři procenta slušných, povitých, pracovitých lidí, kteří jsou ochotni dělat

něco pro druhé, aniž hned natahují ruku, co za to dostanou.“ (Miloš Zapletal)

Někoho těch pár let strávených v oddíle silně pozitivně poznamenalo, jiný zůstal imunní. Při více než **(odhadem) 260-270 lidech, kteří oddílem za těch 20 let prošli**, to je přirozené. Leckdo byl do oddílu přiveden prozíravými rodiči, někdo kamarády a pár jedinců zabralo i na náborové akce a hry, které ŠESTKA pořádala. Dopad „výchového působení“ oddílu tedy nelze paušalizovat. Ale věřím tomu, že všichni na léta strávená v ŠESTCE vzpomínají pozitivně.

Když jsem se díval na první „hromadnou“ fotografii, která se dochovala z 13.oddílové schůzky (25.6.1997), s údivem jsem zjistil, že i po 20 letech je stále aktivní (registrováno) 31% vyfocených (Klíště, Kikina, Dazul, Pája a Zdendáš) – myslím si, že i tohle je jakési drobné svědectví o „ŠESTCE“.

Nevím, jestli si dal někdo práci a spočítal všechny, kteří se pátečního „výročí“ alespoň protáhli (jako na všech podobných akcích lidi průběžně přicházeli a zase odcházeli). Můj odhad je (když počítám i potomky původních členů) cca 55.

A když už zmiňuju „potomky“ (moc by se mi líbilo, kdyby v případě ŠESTKY platilo ono „zasadř stromky pro potomky“), zaregistroval jsem (tuším že to byla Šikulka – jinak „paní učitelka“) hlášku: „Když sa tak dívám na ty moje děcka a děcka od Gejtky,

Kikiny, Klíštěte ... to bude perfektní družina“

I já jsem zažil při „oslavě“ přehršel příjemných okamžiků. Jeden z nich začínal slovy přítomného tatínka: „Ahoj Dazule, pamatuješ si na mne? Já jsem Bača z Lišáků, mám tu kluka ...“ Samozřejmě, že jsem si pamatoval „konkurenční“ oddíl TOM Lišáci při TJ Slovan Vsetín, který vznikl (cca rok 1983?) jako derivát TOM Lvičata (taktéž při TJ Slovan Vsetín). Tehdáž se „oddělila“ část starších členů (dnes bychom je regulérně nazvali „roveři“) a převzala vedení téměř zaniklého pionýrského oddílu, který se prý jmenoval Rychlé šípy (!). A tehdáž Pajda udělal 2 věci – oddíl přetáhl pod TJ Slovan Vsetín a obezřetně jej přejmenoval na TOM Lišáci :-). Dnes už TOM Lišáci neexistuje (chvilku po revoluci to byl 5.chlapecký oddíl, ale pak z Junáka vystoupil a po několika letech volně zanikl). Na výrazné osobnosti, které Lišákama prošly ale zapomenout nejde – Kwak (držitel dvou Zlatých andělů), Maťa (praktický lékař), Fuk (ředitel meziříčské Integrované střední školy a především otec naší Máji, ale taky Máty, který se výrazně ŠESTKOU protáhl), Sam (spolumajitel prospe-

rující firmy G.N.P.), Dick (profesor na vsetínské průmyslovce), a samozřejmě Bača :-). Ukazuju mu hlavní organizátorku „oslav“ Máju a povídám: „To je Fukova cérka“. A protože byl Fukar Bačovým vůdcem, po chvíli mi s úsměvem odpovídá: „Jo, Fuka v ní vidím.“

Zmiňuju tuhle „drobnost“ jako potvrzení živého fungování teorie sociálních sítí, kterou se podařilo Facebooku převést do internetově-virtuální roviny. Ale já dávám přednost živé variantě před tou virtuální.

Každý, kdo v oddíle strávil aktivně alespoň deset let, potvrdí, že ŠESTKA sebou nese stovky velmi osobních, obtížně sdělitelných příběhů. Na pomyslném barometru „tragédie – štěstí“ by šly za těch 20 let relativně dobře umístit všechny. Jsem přesvědčený o tom, že horní část v oblasti „štěstí“ by byla velmi hustě zaplněna. Na první pohled výrazněji než ta spodní část označená jako tragédie.

Spídyho konec patří v takto pojatém barometru do oblasti tragédie. Nelze na něj

zapomenout, zkušenost jeho opravdovosti je nepřenositelná, jeho tragické poselství mne provází téměř každým dnem. O to víc mne potěšila přítomnost Domči – jeho synovce, který s námi byl na jednom z táborů po Spídyho smrti.

Nahoře na takovém barometru je pro mne „příběh“ Bárya Zuba, kteří se potkali na prvním HELPu. Na druhém HELPu už byla „noha v nohávě“, Zub se stal členem ŠESTKY stejně jako Bára a v roce 2002 se už konala první „šestkařská“ svatba (Martin a Gabča byli fakt až druzí). A příběh má úžasné pokračování v tom, že Bára pořád dle svých možností funguje při vedení světlušek a vlíčet v Ratiboři, Zub se stal třetím vůdcem ŠESTKY a Peťka – jejich prvorozený syn – je nepominutelným členem družiny ŠNEKŮ.

Za 20 let se ve vedení ŠESTKY vystřídali: Dazul, Radek, Zub, Fialka a Fanta. Ale je potřeba zmínit i Ferdovo několikátýdenní prázdninové intermezzo. Nicméně asi i Ferda uzná, že jej nelze počítat mezi regulérní vůdce ŠESTKY. Takže: pět vůdců za 20 let. Každý z nich se něčím do historie oddílu nesmazatelně zapsal. Čryři z nich dorazili na oslavu výročí oddílu. Při společném fotu nahradila chybějící Fialku světluška Lenička :-)

Sedíme (bez jakéhokoliv alkoholu) u krbu a sledujeme fotky, které se promítají na velké plátno. „Jak se jmenuje? Jakou měl(a) přezdívkou?“ Po patnácti letech se to obtížně vybavuje. Ale za chvíli se ozve „Hlad“, „Poměnka“, „Havran“, „Orel“, „Tim“, ... a každý z nás najednou ví, o koho se jedná... Není člověk, kterého bychom společnými silami nedokázali pojmenovat a nevzpomenout pár humorných historek. Překvapuje mne to. Příjemně mne to překvapuje. Není bezejmenných lidí, kteří ŠESTKOU prošli.

Jsem přesvědčen (a jsem na to hrdý), že jsem těch **20 let prožil ve velmi dobré společnosti**. Díky za vše :-)

Celý článek si můžeš přečíst na www.oldskauti.cz

Dazule, co pro tebe znamenala ŠESTKA před 20 lety a co teď?

Na začátku to byla určitě výzva (založit oddíl na zelené louce) i potřeba (pozitivního společenství). A nyní? Po Pájovi, Zdendášovi, Mišovi, Káji a Nikovi je ŠESTKA něco jako moje „šesté“ dítě. Dospělé, slušné a dobré. Jdoucí už vlastní cestou, do které se snažím nezasahovat. Ale vždycky jsem vděčný za jakoukoliv zprávu o tom, jak se mu vede, rád mu kdykoliv pomůžu a přivítám jej vždy s otevřeným srdcem.

Tvůj nejsilnější zážitek se ŠESTKOU?

Nejsilnější? Jednoznačně Spídyho smrt a s ní pro mne doposud nezodpovězená otázka, zda ve smyslu výchovy na ní nemám svůj podíl.

Máš pocit, že jsi díky ŠESTCE něco ztratil nebo získal?

S tou ztrátou to je relativní, protože ač mi ŠESTKA ukradovala měsíčně stovky hodin volného času a Irča mi občas dávala najevo, že oddíl mi je milejší než rodina, nebýt ŠESTKY, využil bych stejný čas určitě na jinou aktivitu – jel s rodinou na výlet, makal bych na baráku, založil kapelu, víc čundroval, naučil se pořádně na raftu, paraglidu, kite, snowboardu, moutainboardu, lezení v ledu, – zřejmě bych dělal velice podobné aktivity. Možná jsem jen díky ŠESTCE odsunul dobytí Matterhornu : -) Ale to pořád ještě není ztráta, jen posunutí jednoho malého cíle.

Na druhou stranu si myslím, že „zisk“ díky ŠESTCE je pro mne jasný. Získal jsem pocit, že ty roky měly smysl a že jsem – spolu s Irčou, Radkem a Anitou – přispěl k tomu, aby dnešní dvacetiletý „strom“ nesl své dobré ovoce. A také mám pořád pocit, že se ještě pořád nemusím za ŠESTKU stydět, což je fakt dost dobré : -) Ač to možná tak nevypadá, jsem spíše introvert a člověk navazující přátelství obtížně. Statisticky vyjádřeno, mám nejvíc opravdových přátel právě mezi lidmi, kteří ŠESTKOU prošli nebo v ŠESTCE (OLDSKAUTY do ní samozřejmě počítám taky) jsou stále aktivní.

A obligátní otázka na závěr – co by jsi chtěl ŠESTCE popřát?

Myslím si, že každého rodiče i učitele musí potěšit, když je jeho dítě či student lepší než on, když jej přeroste. A protože si myslím, že je ŠESTKA v onom pomyslném srovnávacím bodu, přál bych jí, aby třeba pomalu, ale furt stoupala nad něj. A aby mne budoucí vedení ŠESTKY nezapomnělo pozvat na své 75. výročí (já tu totiž plánuju vydržet aspoň do stošesti :-))

(Janina) 20 let ŠESTKY. Ty jo, už tolik? To už není žádná puberťačka, to je dospělá, rozumná ženská... takový krásný věk, to si člověk myslí, že v životě může a dokáže cokoli. A vlastně proč ne? Šestka roste, mění se, vyvíjí a přizpůsobuje těm, kteří jsou dnes jejími členy.

Stojíme kolem stolů, v krbu praská oheň, ti nejmenší - naše děti - jsou v herně a jen vzdáleně ke mně doléhají jejich hlasy, které se míchají se smíchem a proslovů vůdců. Nějak se ztrácím a vidím je jinak, Dazul První, Radek Dobromyslný, Zub Poctivý, Fialka Odvážná a Fanta, říká, že sice není Santa a kdo ví.....

Vystupují z mlhy jako dávní králové na hradby

a v mojí hlavě běží vzpomínky.... na nerozlučnou dvojici KájaMája s puntíkovanými šátky na hlavě, tábořiště Ostrov a můj ztracený řetízek po bitvě s Olomoučáky a vůbec bitva s Olomoučáky, Radek v desítkách her, v dešti, v horku, Dazul a jízdy v „dobyčáku“, Zub a naše domácí porady, chystání krávy Jitky na Parawesterniádu, Planina, tichoučkový Vápno, co se proměnil v miláčka našich světlušek Denyho...večerní povídání s Kikouškem ve stanu, Dita, Barunka, Gabča, Fialka a hřebík v noze, zpívání večerky, můj slib, smažení květákových placek s Mirisem, velikonoční výprava do slovenských Karpat, Jeňa.... tak Šestko, do dalších aspoň 150 let hlavně hodně skvělých zážitků pro všechny, kdo o ně stojí.

(Fanta) Když pomínu minulý rok a stručně shrnu průběh toho letošního z mého pohledu – Tříkrálová sbírka, sněhové radovánky, sportovní oddílovka v tělocvičně, jarní tábor na Polaně, družinové výpravy, brigáda v DBCB, připočítám cca 15 oddílových a dohromady (Žabky, Šneci, Sv + VI Kateřinice a Ratiboř) 60 družinových schůzek, 3 víkendy vůdcovské zkoušky, střediskové a oddílové rady, za období leden – duben. Ne, že bych měl všechny tyto akce přímo na starosti, na to je nás díkybohu více! Ale příprava, organizace, zodpovědnost, duchapřítomnost a mnohdy i průběh se mě týkalo ve všech případech..

To mě sice neomlouvá, snad jen trochu ospravedlňuje J a tak se sám sobě ani nedivím, že mi utekla ta obrovská maličkost! A to je, že ten oddíl skautů a skautek, vlčat a světlušek, oldskautů a všech dalších příznivců - ŠESTKA Kateřinice - už funguje rovných 20.let!! Mrzelo mě, že jsme takové jubileum nenaplánovali dřív a mnohem důkladněji, jak by se určitě slušelo a patřilo! Přece za ta léta tady už propuťákovalo, protábořilo, vychovalo, vyrostlo, sáhlo si na dno i na vrchol tolik lidí, dětí či dospělých, že mě to fakt kdesi v koutku drásalo svědomí... Nebýt ovšem mých drahoce-nných sester a bratrů – nebudu jmenovat! ... až v závorce :-)) (Kája, Deny, Kopřiva – má pravá organizačněschopná ruka Dita, a taky Mája) z oddílové rady. Ani by mě to svědomí nezasáhlo, protože bych si na to nevzpomněl, protože už se blížila Ivančena atd.,

takže vám pěkně děkuju!!!! Nebylo zbylí a oslava výročí se musela odložit o měsíc později, než je 19. březen (kdy byla v r.1997 první oddílovka).

Po „ neobvykle“ :D dlouhé radě, kde jsme se snažili namyslet, jak takovů oslavu provést, jsme měli pár záchytných bodů a nápadů, ale především Patronkyni celé akce – Máju! Což je vždy ta nejkličovější věc – Patron, šéf, hlavní organizátor. Mnoho detailů se ještě řešilo online a Mája nás nešetřila rozdáváním úkolů (sháněním fotek, videí, datáče, výrobou dárků pro bývalé vůdce, výrobou dortu, chystáním her a dalších 100 věcí, do kterých se zapojil celý oddíl i sám zakladatel Dazul, který na poslední chvíli nasázel ŠESTÁK speciál!!)

Ted' už k samotné oslavě...Je pátek 21.4.2017 kolem 12:00 hod a já se budím po noční, v kuchyni už Marťa škvíří obídek, což mi vždy takové probuzení zpříjemní.. Začínám si balit věci na tuto výjimečnou oddílovku. A jelikož v práci není o následujícím víkendu volno, abych si mohl nahradit šichty za příští víkend, který strávím na kurzu zdravotníka zotavovacích akcí, bez kterého nejsou platné výše zmíněné vůdcovské zkoušky, můžu si sbalit věci na přespání v klubovně i na zítřejší výstup na Ivančenu! Všecko zlé je k něčemu dobré žejo!!

Mám sbaleno, Marťa dodělává chlebičky a vyrážíme směr Kateřinice. Vyzvedávám datáč, klíčenky s lil-kou a napísem „Je nám 20 a jedeme dál“ a mířím směr Březiny.

16:15 jsem na místě, lidí už je tady docela hodně, dokonce i pár bývalých členů...Kecka, Méda, Klíště - super. Mažu do krbovny a za Kečibuzovy (Peťkovy) pomoci instalujeme datáč. Mezitím dorazila většina oddílů a další již méně aktivní skautské maminky (Šikula, Gejitka), taky pár dalších rodičů – zvaní byli úplně všichni!! Kromě Fialky, která se pracovně omluvila, dorazili taky všichni vůdcové ŠESTKY!

Společně jsme tedy zahájili pokřikem, který (jak je vidět) se ani po 20 letech nezapomíná. Na řadu přišla sada nej oddílových hříček za 20 let. Hututu a trojnožka prostě neomrzí! Během hraní se uvnitř promítají fotky, čtou šestáky, oprašují dávné historky a to vše při požívání dobrého jídla, které jsme každý přinesli.

K vidění byla asi metr velká 20ka vytvořená z fotek pořízených od 1997 doposud, nebo plakát s vypsány 20ti body Nej událostmi a fakty ŠESTKY, což byl jen hrubý výběr, ale museli jsme dodržet pravidlo 20ti :D

V krbu hořel ohýnek a do rozpovídané atmosféry se vztyčila ruka v pěst. Rázem byl klid. I tato pravidla nikdo nezapomněl. Přišla na řadu slova všech těch statečných, odpovědných, zapálených a bláznivých lidí, kteří ŠESTCE obětovali velký kus svého života a srdce! Ano myslím všechny Vůdce. Dazula, Radka, Zuba, Fialku, teď už i částečně sebe..

Po malém proslovovém aktu jsme jim rozdali památeční dáreček jako velký dík za to, že tady ještě dneska jsme. Další průběh probíhal ve volnějším stylu...

Postupně nás však ubývalo a zbyli jsme už jen my, kteří se přes nepřízeň počasí chystáme zítra vysoutipit na Ivančenu a Lysou horu (11 odvážlivců). Ještě než si usteleme v podkroví, tak z větší části pouklízíme a nachystáme DBCB na zítřejší pobyt, ať toho ráno nemáme mnoho. A hajdy na kutě.

Výročí je za námi a další výzva před námi. Jedeme DÁÁÁ!!!!

IVANČENA - 22.4.2017

(Lila) Několik statečných jedinců se v sobotu ráno probudilo po různých způsoby strávené noci a ještě chvíli se líně převalo ve spacácích. Čekal nás jako už každoročně výšlap k mohyle Ivančeně, abychom vzdali hold skautům popraveným za účast v protinacistickém odboji, takže se snad nikdo nedivil, že jsme šetřili energii, kde se dalo. Přece jen se nás povedlo dostat na nohy, avšak před cestou se muselo dát ještě do pořádku to, co po nás zbylo.

Než jsme se navlékli do krojů, umyly se poslední zbytky nádobí, utřely se stoly, vysálo se a vytřelo, kde se dalo. Březiny opět jako ze škatulky. Snad nikdo nic nezapomněl, už se jelo na zastávku, kde nás plánoval vyzvednout autobus ze Vsetína. Ještě se k nám stihlo přidat pár jedinců a spíš tak tak jsem se vlezli do autobusu k ostatním oddílům ze střediska. Někdo si holt postál, či vymyslel jiný způsob, jak si zajistit komfort.

Bylo po ránu pěkně ticho a všichni trávili nutný čas po svém. Ale musím uznat, že cesta uběhla celkem rychle, už už se vystupovalo a oddíly se sháněly dohromady. Po ještě nějakých drobnostech to konečně mohlo začít.

Před autobusem se vytvořilo několik různě velkých kruhů či jiných útvarů a oficiálně jsme zahájili pokřikem, pěkně nahlas. A tak se

několikero skautů s cedulemi na batozích (propagace HELPu ;)) vydalo pěkně do kopců s tím, že mají co dělat, aby někam vůbec došli. Každý musel počítat s nepřízní počasí, ale až s takovou? Chvíli foukalo, chvíli pršelo, padaly kroupy, sněžilo...

Počasí se měnilo dle libosti, avšak stále k horšímu a čím výš jsme se dostávali, tím víc se nám toho dostávalo pod nohy. I mně to párkrát podklouzlo na vrstvách roztávajícího sněhu a jen chloupek chyběl k tomu, abych skončila přesně v tom, co nám tak zhoršovalo cestu. Párkrát se muselo i zastavovat, abychom nabrali nějakou energii či nechali spočinout na nějaký okamžik nožičky. Stejně jsme tam došli.

V cílové rovině množství skautů kolem nás pěkně houstlo a už nás vítali první nadšenci, kteří očividně stihli opět načerpat energii, nebo jím jí zbylo až moc. My se nakonec taky všichni našli a už společně došli přímo k mohyle, která nedávno získala novou tvář (a tu hned musel Slon trošičku poznamenat, ne naschvál).

Položili jsme kámen, vyfotili se a domluvili další kroky. Ti nejodvážnější a nejneunavnější se vydali statečně až na Lysou a ostatní zamířili zpět. K nim jsem patřila i já a tím pádem ode mě nedostaneš,

milý čtenáři, svědectví ze zasněžené Lysé hory, na kterou se vyškrábali po strmých kopcích plných nezdolného sněhu naši stateční.

Avšak já jsem díky této zpáteční cestě alespoň úplně nezanevřela na sních, který nám tak moc nepomáhal, jelikož se naše tříčlenná skupinka vrátila pěkně efektivně, chyběly snad jen boby nebo třeba prkno. Doklouzaly jsme se dolů a nezbylo nám nic jiného, než nějak využít zbylý čas. Řekla bych, že každá si chtěla jen buď sednout, jíst, nebo obojí a taky to tak dopadlo díky zastřešené autobusové zastávce, která nás pěkně schovála před otevřením autobusu. Zima nám ani být nemohla, jen spokojené úsměvy hrály na tvářích.

Když se čas už posunul kousek dál, popojelo se autobusem, abychom nabrali naše statečné a konečně se jelo domů. Na všech šla znát únava, ale nikdo nevypadal mrzutě či nespokojeně. Čekal nás už jen poslední úkol a to vydržet cestu a nezapomenout vystoupit. My to ještě na závěr ukončili pokřikem. Všechno se vydařilo a počasí nám přece jen nedělalo až takové problémy, nikdo se aspoň nepekl pod sluníčkem, že? ;) Snad se nás příští rok zúčastní ještě víc.

PLÁN AKCÍ NA KVĚTEN

5.5.2017 oddílovka

12.5.2017 oddílovka

13.5.2017 **Boj družin v Púchově**

19.5.2017 oddílovka

26.5.2017 oddílovka

27.5.2017 **sjezd Bystřičky** (Dazuľ) - viz pozvání na 3.straně tohoto ŠESTÁKU

DALŠÍ PLÁNOVANÉ AKCE: 2.6.2017 **oddílovka**, 5.6.2017 **grantové akce Finská stezka + Naučím se to**, 9.6.2017 **oddílovka**, 16.6.2017 **oddílovka**, 17. - 18.6. **předtáborovka**, 30.6. **ukončovák**, 1. - 2.7. **expedička**, 3.-7. 7.2017 **puťák** (Kája), 8.-23.7.2017 **tábor**.

Plán oddílových akcí se v průběhu roku aktualizuje!

Boj družin v Púchově - 13.5.2017

Sraz: v 8:00 v Ratiboři u kina

S sebou: občanku nebo pas, 250 Kč, šátek ke kroji, hnědé help tričko, svačinu a pití na celý den, deník, tužku, kpsku, uzlovačku, pláštěnku, kartičku zdravotní pojišťovny.

Návrat: v 18:00 u kina

Na vzniku ŠESTÁKU číslo 137 se podíleli: Dita, Jiří Stránský, Lila, Janina, Fanta a Dazuľ.

Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro :

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít na www.oldskauti.cz (sekce ŠESTÁK).